

**Sborový dopis z Uhříněvse
a z Říčan
Advent 2013**

Wright, Paul: Andělé zvěstují pastýřům

Heslo Jednoty bratrské na prosinec:

V něm byl život a život byl světlo lidí.

J 1:4

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

znovu se blížíme k příběhu, který už tak dobře známe. Který nás už vlastně nemůže ničím překvapit. O tom, jak Josef s Marií šli do Betléma na příkaz císaře, Marie čekala dítě a v Betlémě je nikdo nevzal pod střechu, a tak se miminko narodilo v chlévě. A v té krajině pásli pastýři ovce a „náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich.“ (Luk 2:9) Boží posel je ujistil, že na ně Pán Bůh nezapomněl. A poslal do Betléma, aby se o tom ujistili pohledem na právě narozené dítě. Protože toto dítě je Spasitel, Kristus Pán. (Luk 2:11) Známe ten příběh, letos ho děti ztvární do podoby betléma, kdy každý namaluje nějaké postavy, které do betléma patří. Známe, a přece nás vždy znovu a znovu uchvacuje. Protože do tohoto příběhu patříme. Víme, že ti mocní dávají příkazy a obyčejní lidé prostě musí sbalit kufry a jít. Víme, že my lidé někdy nedokážeme rozpoznat naléhavou potřebu těch druhých. Víme, jak toužíme po tom, aby Pán Bůh zasáhl do těchto příběhů a otevřel pro člověka naději. To jsou kulisy, které provází lidské dějiny co svět světem stojí.

A my se znovu smíme těšit na vánoční příběh o tom, že do všech těch dějů – osobních i společenských – Pán Bůh vstupuje. Nezapomíná na nás. Nezapomíná na hledající, nezapomíná na rozbolavělé, nezapomíná ani na ty, kteří jsou na okraji, tak, jako kdysi pastýři. Jeho cesta za člověkem je podivná. Skutečně provokuje její počátek v chlévě i konec na kříži. Ale je tady a my se nad ní chceme zamýšlet, protože je pro nás zcela zásadní.

Přeji vám i sobě, abychom se v letošním, našem prvním společném, adventu, v prvních společných vánočních svátcích, znovu nechali překvapit vánočním příběhem. Abychom mohli naslouchat oné podivuhodné zprávě a aby tato zpráva o Boží milosti rozsvítila světlo i v našich životech.

Jiří Ort

Adventní a vánoční sborový program

Vstupujeme do adventního období i vánočních svátků a to nejen v našem sboru přináší mnoho možností k setkání. Při bohoslužbách, kdy se budeme smět těšit z vánoční dobré zprávy. Ale i při setkáních, kdy se budeme moci těšit z vánočních her dětí, ať už našich nebo ze Strašnického sboru. Nebo při setkáních s kulturou. Rozhodně se tedy budeme mít možnost těšit se ze setkání.

Rád bych upozornil, že všechny tyto – a mnohé jiné – informace najdete na sborových internetových stránkách uhrineves.evangnet.cz.

5.12.2013 - čtvrtek - 19.30 - Uhříněves - Večer s hostem: Advent a hudba Petra Ebena - PhDr. Petr Veber

10.12.2013 - úterý - 19.00 - Uhříněves - Adventní koncert Komorního sboru 3. lékařské fakulty UK

14.12.2013 - sobota - 15.00 - Uhříněves - Vánoční hra dětí z FS ČCE ve Strašnicích

16.12.2013 - pondělí - 19.30 - Uhříněves - Koncert pěveckého sdružení Houftet

22.12.2013 - neděle - 9.00 - Uhříněves - Bohoslužby, při kterých zahrají děti vánoční hru

24.12.2013 - úterý - 22.00 - Uhříněves - Bohoslužby - káže Jiří Ort

25.12.2013 - středa - 9.00 - Uhříněves - Bohoslužby s vysluhováním VP - káže Jiří Ort

26.12.2013 - čtvrtek - 11.00 - Říčany - Bohoslužby s vysluhováním VP - káže Jiří Ort

Salár

Milé sestry, milí bratři, spolu s počátkem církevního roku se blíží konec toho kalendářního. Rádi bychom vás poprosili, abyste mysleli na příspěvek sboru ve formě saláru. O financích jsme v tomto roce již mluvili i psali hodně. V předchozích sborových dopisech můžete nalézt informace o tom, jak jsou sborem finance používány. Přikládáme složenky, ale na stránkách sboru naleznete spolu s číslem sborového účtu informaci, jak lze peníze zaslat bankovním převodem.

Děkujeme mnohokrát. Za staršovstvo sboru Jiří Ort.

„To svetlo sviati v tme, ale tma Ho nepohltila“: Meditácie nad symbolikou a významom Adventu

Svetlo vs. tma

Svetlo. Toto je symbol, ktorý sa pravdepodobne vybaví v mysliach väčšiny kresťanov, keď počujú slovo Advent. A pre Advent, oveľa viac než pre iné časti cirkevného roka, je príznačný ostrý dualizmus medzi svetlom a tmou. Svetlo a tma. Tieto dve veličiny stoja v diametrálnom, absolútnom protiklade. Kde je jedna, nemôže byť druhá. Svetlo, alebo tma. Dobro, alebo zlo. Život, alebo smrť. I takéto konotácie so sebou prináša Advent. Vo vzájomnom stretaní svetla a tmy však nikdy neexistuje ostrá deliaca čiara. Svetlo preniká tmou a tma sa ho snaží pohltiť. Ide o večný súboj, tvrdú rivalitu, odveký zápas. Tento dáva vznik zaujímavým konšteláciám. Existujú v ňom rozmanité tieňe a odtiene. Skôr než o bielej a čiernej sa dá hovoriť o škále odtieňov sivej.

Táto svetelná metafora má svoje analógie v živote človeka, spoločnosti, celého stvorenia. Ani vo svete nie je všetko čierno-biele – len svetlo a tma, len dobro a zlo. Vo svojich každodenných životoch sa musíme vyrovnávať so skutočnosťou medzistupňov a medzistavov. Ako sa rozhodnúť, keď viem, že ani jedna z dostupných možností nie je ideálna? Ktoré je to príslovečné „menšie zlo“?

Tieto myšlienky by nás nemali viesť k relativizmu a k rezignácii na akúkoľvek snahu o svetlo a dobro. Orientácia tu je jednoznačná. „To svetlo sviati v tme, ale tma Ho nepohltila“ (Ján 1,5). Ide skôr o priznanie a zohľadnenie reality našich životov. Ide o to, vziať vážne našu telesnosť (inkarnácia) a zemitosť (pozri Gen 2,7). A táto realita je komplexná i komplikovaná, pestrá a mnohvrstevnatá. Kresťania v rôznych obdobiach dejín mali tendenciu vnímať svet a dianie v ňom čierno-biele v duchu až apokalyptického dualizmu, čo nevyhnutne viedlo k zjednodušeniam – často s až tragickými dôsledkami. Nebezpečenstvo takéhoto zjednodušovania hrozí i dnes. Nech je nám tohtoročný Advent so svojou svetelnou symbolikou pripomienkou, že vždy je tu priestor pre mihotavé, sivé tieňe. No nezabúdajme, že i napriek tomu „to svetlo sviati v tme, ale tma Ho nepohltila“.

Väzenie stáleho opakovania?

Podobne ako ostatné časti cirkevného roka, i Advent sa periodicky opakuje a kresťania po celom svete sa počas neho pripravujú na oslavu narodenia svojho Pána. Táto periodickosť, to pravidelné opakovanie predstavuje zásadný problém pre kresťanskú vieru – vieru, ktorá je typická svojím zahľadením sa dopredu, do budúcnosti, v ústrety tomu novému, čo Hospodin pripravuje. Inými slovami, existuje tu konflikt cyklického a lineárneho času. Vynára sa otázka: Môžu kresťania vôbec úprimne a autenticky svätiť Advent (a Vianoce, Veľkú noc, Letnice, ...) ako niečo jedinečné a neopakovateľné s vedomím, že budúci rok ho budú (pravdepodobne) takto svätiť znova? Dokáže človek vôbec niečo také? Akým spôsobom je možné zosúladiť očividný konflikt medzi periodicky sa opakujúcimi skutočnosťami liturgického kalendára a jedinečným Božím konaním v dejinách?

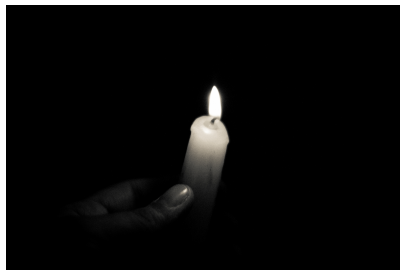
Ako veľmi nápomocná sa v tomto ohľade javí zásadná príbehovosť kresťanskej viery. Tá začína príbehom Ježiša z Nazareta, ku ktorého životu a dielu sa priznal Hospodin. K tomuto príbehu sa vzťahuje cirkev ako celok i kresťania ako jednotlivci – na všetkých miestach a po celé dejiny. K Ježišovmu príbehu ako príbehu Božiemu sa vzťahujeme i my a svojím vlastným príbehom votkávame nové vlákna do tapisérie príbehu svedkov kresťanskej viery. A práve toto konštruktívne stretanie príbehov je nesmierne významné, ak chceme pochopiť kontrast medzi cyklickým a lineárnym, medzi opakujúcim sa a novým. To, čo vo svojom živote prežíva každý jeden z nás, neprežíval žiadny iný kresťan v dejinách. Naša sociálna a ekonomická situácia, spoločenské postavenie, vzdelanie, politické názory, kultúra i jedinečné skúsenosti a zážitky majú neodškriepiteľný vplyv na našu cestu viery; naša viera je týmito skutočnosťami a skúsenosťami formovaná – a zase naopak: naša viera má spätný, transformačný vplyv na tieto reálie. Advent i ďalšie zastavenia cirkevného roka nám potom ponúkajú možnosť na premýšľanie našich vlastných životov vo svetle životov ostatných svedkov viery, predovšetkým Pána Ježiša Krista – či, ak chceme, ich príbehy môžeme „čítať“ a vykladať cez okuliare nášho vlastného príbehu. A práve tu vzniká pôsobením Ducha priestor pre to nové a jedinečné.

Budúcnosť: ľudská či Božia?

Advent znamená príchod. Spája sa s očakávaním, s napätím, s túžbou. Očakávanie príchodu toho, čo tu ešte nie je, ale čo je na ceste, takpovediac za dverami. Toto očakávanie má v kresťanskom pochopení jasne budúcnostný charakter a orientáciu. Profesor Milan Balabán vo svojich úvahách o budúcnosti zvykne rozlišovať medzi pojmi futurum a adventum. Obidva tieto latinské termíny sa viažu k budúcnosti, k budúcemu času, no každý z nich v inom, priam až protikladnom zmysle. Prvý z nich, futurum, v sebe nesie určitý technokratický podtón. Využíva vedu, pracuje so štatistikou, zapája ľudský rozum a schopnosti. Tvrdí, že budúcnosť je niečo, čo človek dokáže nielen poodhaliť, ale i aktívne určovať. Svojím dôrazom na presné výpočty vytláča zo svojho horizontu akýkoľvek moment prekvapenia, akýkoľvek priestor pre „zásah zhora“. Budúcnosť je v tejto perspektíve ľudským, plánovaným výtvorom. Je otázne, či je takto pochopená budúcnosť vôbec budúcnosťou – existuje tu vôbec priestor pre niečo nové?

Naopak, koncept adventum vníma budúcnosť v prvom rade ako dar. Ako dar od toho, ktorý budúcnosť tvorí, od Pána časov. Budúcnosť je v tomto zmysle niečím neuchopiteľným, nemanipulovateľným a v zásade nepredpovedateľným. Budúcnosť je darom Božím v prospech celého stvorenia. Stvorenie je však povzbudzované k tomu, aby sa na spoluvytváraní tejto budúcnosti podieľalo. O tomto dare sme premýšľať i počas tohtoročného Adventu. Sme rozjímať nad tým, že v Kristovi ako Dare Adventu máme nielen budúcnosť, ale že sa na formovaní tejto budúcnosti sme ako cirkev i zúčastňovať.

Pavol Bargár

legální fotografie z fotobanky www.pixmac.cz

Hvězda věčné naděje

Josef Batelka

*Do řady dnů, korálů provlečených
šedivou nitkou starostí,
do mrtvých snů srdcích unavených
dnes kdosi dých. - A spadl sních
s promrzlých větviček do závěje,
a hle, jsou zelené
a světla na nich planou, -
je to slib naděje
pro všechny raněné,
že procitnou, že vstanou.*

*A v hloubce očí pod řasami
kouzlem hoří divná zář. -
To světlo svící ozvěnami
se mění v svatozář, -
a na dně roste hvězda.
Vidíš ji? - Hlubinou letí.
Slyšíš ji? - Zpívá.
To je ta vánoční hvězda dětí,
to je ta půlnoční,
jíž se rozednívá.*

*Zazvoňte na poplach s katedrál, -
jen zvoňte, ať ji nepropase
žebráček pastýř, mudrc král,
ať každý za ní dá se.
Ať dá se za ní
hledat Betlém
pro jesle lásky vzkříšené.*

*Jen zvoňte, zvoňte bez přestání, -
nedošli ještě ke svítání,
nenašli Betlém, - ještě ne.*

*Žebraček, pastýř, mudrc, král,
a také já, - a snad i ty:
Nenašli ještě. - Už se stmívá.
Už marně čekáš na chorál.
V hlubině hvězda dohořívá,
a k řadě dnů, starostí provlečených,
k bolesti snů, bledých a nesplněných,
jak nový korál připojuje čas
sen o hvězdě,
jež nedovedla nás.*

*Však pro tu jiskru,
jíž se propálila
tmou našich marných tápání,
naděje žije, věří, čeká,
že přece jednou pro člověka
tou hvězdou vzejde svítání.*